

POSTANOWIENIE

19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. Ż. i F. Ż.
przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury w
Bydgoszczy
o ochronę naturalnego środowiska człowieka,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w Bydgoszczy
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z 22 marca 2024 r., I Ca 99/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Rejonowy Zarząd Infrastruktury w Bydgoszczy wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 22 marca 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa M. Ż. i F. Ż. o ochronę naturalnego środowiska człowieka.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następującego zagadnienia prawnego: *Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU), jednak bez związku ze*

szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a Prawa ochrony środowiska, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy?

Wskazał również na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa, na których oparł zagadnienie prawne, wskazując na rozbieżności pojawiające się w judykatach Sądu Najwyższego. W końcu podniósł, że skarga jest oczywiście zasadna ze względu na brak ustalenia daty wymagalności roszczenia odszkodowawczego, w którego konsekwencji nastąpiło ponadwymiarowe wyliczenie należnych odsetek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotne zagadnienie prawne, jako podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Jego wyjaśnienie powinno się bowiem przyczynić do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia SN: z 26.10.2023 r., I CSK 76/23; z 20.10.2023 r., I CSK 1374/23; z 3.10.2023 r., I CSK 2591/23; z 15.09.2023 r., I CSK 4360/22; z 18.08.2023 r., I CSK 4091/22; z 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; z 13.07.2023 r., I CSK 2570/22; z 30.05.2023 r., I CSK 5362/22; z 24.04.2023 r., I CSK 5428/22).

Analogiczne wymaganie stawia się również potrzebie dokonania wykładni określonego przepisu prawa. W ramach tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy przedstawić i uargumentować nierozwiązany jeszcze problem lub nieujednoliconą jeszcze rozbieżność orzecniczą. Jeżeli zaś wykładnia tego przepisu została już dokonana lub ujednolicona, niezbędne jest podanie dodatkowej argumentacji, dlaczego ustalona linia orzecnicza wymaga zmiany (zob. np. postanowienia SN: z 25.10.2023 r., I CSK 2989/23; z 27.09.2023 r., I CSK 4679/22, z 17.08.2023 r., I CSK 5668/22; z 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; z 14.06.2023 r., I CSK 1231/23; z 16.03.2023 r., I CSK 4879/22).

Wątpliwość prawna przedstawiona przez skarżącego została już rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z 6 listopada 2024 r., III CZP 27/24, w której przesądzono, że: *Właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, chociażby*

zmniejszenie to nie miało związku z ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy.

Skarga nie zasługuje na przyjęcie także jako oczywiście zasadna. Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżący pominął ustaloną w stanie faktycznym sprawy okoliczność wystosowania do niego przedsądowego wezwania do zapłaty, które Sąd I instancji uwzględnił podczas wyliczania należnych odsetek.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł.]

Mariusz Załucki

